

dende Thronledighed, maa man nødvendigvis have det fornødne Middel, hvorved denne Thronledighed kan udfyldes, saa at der, som Surrogat for Arveretten, kan erholdes et for alle de enkelte Dele retsgyldigt og forbindende Valg. En blot Erklæring eller Udtalelse om, at visse særskilte Lande skulle forblive forenede, staaer let Fare for at blive et tomt Ord uden Realitet, naar Forbindelsen ikke virkelig sikkes ved en fælles, varig Arveret, eller ved en Alle forbindende Valgfremgangsmaade. Noget af det Allerførste, som de Svenske og Norske, efterat Rigerne vare forenede, sørgede for, var derfor at vedtage omhyggelige Forfrister om Ivsættelsen af et nyt fælles Thronfølgervalg, saafremt den regjerende Mandstamme skulde udvæ (Rigsact 31te Juli og 6te August 1815).

Vi troe saaledes ikke, at der, om man end vil indlade sig paa at ophæve Kongelovens Arveret, kan være nogen rimelig Grund til at gjøre dette, forend samtidigen med at de ovenmeldte Bestemmelser, der skulle være Surrogatet for samme, kunne vedtages. I Tillid til den Allerhøieste Kundgjørelse 28de Januar s. A. forvente vi, at der snart vil skee de fornødne Skridt til Indførelsen af den fælles Forfatning; og en Udsættelse af det foreliggende Spørgsmaal til den Tid synes derfor saameget naturligere. Derhos forekommer det os aldeles ubilligt, at vi fra vor Side først skulde opgive den Arveret, der nu forbinder de øvrige Lande med Kongeriget, for da at lade det komme an paa, om man derefter fra den anden Side vil være villig til at gaae ind paa en retfærdig og betryggende Ordning af Valgmaaden. Dette vilde vistnok være en Fremgangsmaade, der under den herskende Stemning hos en stor Deel af Indbyggerne i de tydske Landsdele, ret vilde være skiftet til at fremkalde ubillige og urimelige Paastande. Forøvrigt har dette Forholds Ordning ogsaa practiske Vanskeligheder med Hensyn til den særegne Stilling, som en stor Deel af Holssteen, ifølge de reserverede gottorpiske Arverettigheder, kommer til at indtage til de øvrige Landsdele.

Som Følge heraf antage vi, at Spørgsmaalet om Afskaffelsen af Kongelovens Arveret i ethvert Fald, hvad man end maatte antage med Hensyn til Realiteten af samme, bør ud-

fættes indtil den bebudede fælles Forfatning foreligger. Nu uden videre at opgive denne Arveret, der ved en varig Arvesølge forener de Landsdele, der staae under samme, med Kongeriget, uden engang med Sikkerhed at have det i sin Magt, i fornødent Fald at kunne bevare denne Forening under en fælles Fyrste ved et for disse Landsdele forbindende Valg, forekommer os at ville være et Overmaal af Uforsigtighed i denne saa høist vigtige Sag. Vel er det os ikke ubekendt, hvad der fra den strenge Rets Standpunkt lader sig sige for, at det Valg af en Thronfølger, hvorom Kongen og den danske Rigsdag maatte forene sig, ogsaa ligefrem vil være virksomt for de særegne Landsdele, der tilhøre Danmarks Krone og skulle følge denne; men, ligesom denne Anskuelse ikke er almindelig antagen, og navnlig ikke synes at deles af Regjeringen, saaledes kunde det i alt Fald aldrig være ønskeligt, at det blev nødvendigt at gjøre Brug af samme overfor disse Landsdele. Kun paa lige Ret og Frihed vil en ønskelig og varig Forbindelse med disse kunne grundlægges.

Sluttelig skulle vi med Hensyn til, hvad der i de følgende Minoritetsvota er anført om, at Regjeringens Meddelelser til Udvalget skulde have indeholdt bestemmende Grunde til ogsaa strax at gaae ind paa den Deel af Forslaget, der angaaer Ophævelsen af Kongelovens Arveret, — endnu bemærke, at vi for vort Vedkommende ingenlunde have fundet disse Meddelelser at være af den Natur, at de virkelig bør kunne bestemme Rigsdagen til, med Tilførelse af alle de i det Foregaaende udviklede alvorlige Betæneligheder, nu at antage denne Deel af Forslaget. Men vi finde det ikke passende her nærmere at fremdrage Detaillen af disse i Udvalget givne Forklaringer og Dplysninger, hvorimod vi forbeholde os, forsaavidt samme maatte gjentages under Forhandlingerne i Saalen, da at gjøre vore Mobbemærkninger gjældende. Iffun kunne vi ikke tilbageholde en Udtalelse af den Forvisning, at Ministrene, som redelige, fædrelandsfjædede Mænd, ville have vidst, uden Hensyn til deres personlige Meninger, overfor den fremmede Diplomatie at varetage Landets Ære og Selvstændighed,